

nente indiget propter sui humilitatem: & ideo inter minores ordines ordo acolythorum est superior.

Ad octavum dicendum, quod actus acolythorum se habet propinquius ad principales actus superiorum ministrorum quam actus aliorum minorum ordinum, ut per se patet: & similiter etiam quantum ad actus secundarios, quibus populum per doctrinam disponunt: quia acolythus doctrinam novi testamenti visibiliter figurat, lumen portans, sed lector recitando figuras alias; & ideo acolythus est superior. Similiter etiam exorcista: quia sicut se habet actus lectorum ad actum secundarium diaconi, & subdiaconi, ita se habet actus exorcistae ad secundarium actum sacerdotis, scilicet ligare, & solvere, per quem totaliter homo a servitute diaboli liberatur. Et in hoc patet ordinatissimus ordinis progressus: quia sacerdoti quantum ad actum eius principalem, scilicet consecrare corpus Christi, cooperantur tantum tres superiores ordines; sed quantum ad actum eius secundarium, qui est absolvere, & ligare, cooperantur superiores, & inferiores.

Ad nonum dicendum, quod quidam dicunt quod in susceptione ordinis, ostiario datur quaedam vis divina, ut arcere possit alios ab introitu templi, sicut & in Christo fuit quando ejecit vendentes de templo. Sed hoc magis pertinet ad gratiam gratis datam, quam ad gratiam sacramenti. Et ideo dicendum, quod suscipit potestatem ut ex officio hoc agere possit; quamvis etiam & hoc ab aliis fieri possit, sed non ex officio: & ita est in omnibus actibus minorum ordinum, qui possunt per alios licite fieri, quamvis illi non habeant ad hoc officium, sicut etiam in domo non consecrata potest dici Missa, quamvis consecratio Ecclesiae ad hoc ordinetur ut in ea Missa dicatur.

ARTICULUS III.

Utrum sacerdotii character imprimatur in ipsa calicis porrectione.

1. **A**D tertium sic proceditur. Videtur quod sacerdotii character non imprimatur in ipsa calicis porrectione. Quia consecratio sacerdotis fit quadam unctione, sicut & confirmatio. Sed in confirmatione in ipsa unctione imprimatur character. Ergo & in sacerdotio, & non in calicis porrectione.

2. Præterea. Dominus dedit discipulis sacerdotalem potestatem quando dixit: *Accipite Spiritum Sanctum: quorum remisistis peccata, remittuntur eis*: Joan. xx. 22. Sed Spiritus datur per manus impositionem. Ergo in ipsa manus impositione imprimatur character ordinis.

3. Præterea. Sicut consecratur minister, ita & vestes ministrorum. Sed vestes sola benedictio consecrat. Ergo in ipsa benedictione Episcopi consecratio sacerdotis perficitur.

4. Præterea. Sicut sacerdoti datur calix, ita & vestis sacerdotalis. Si ergo in datione calicis imprimatur character, eadem ratione, & in datione casule; & sic haberet duos characteres, quod falsum est.

5. Præterea. Ordo diaconi conformior est ordini sacerdotis quam subdiaconi ordo. Sed si character imprimeretur sacerdoti in ipsa calicis porrectione, subdiaconus esset conformior sacerdoti quam diaconus: quia subdiaconus characterem recipit in ipsa calicis porrectione, non autem diaconus. Ergo character sacerdotalis non imprimatur in ipsa calicis porrectione.

(1) Vulgata, & comedite.

6. Præterea. Acolythorum ordo magis appropinquat ad actum sacerdotis per hoc quod habet actum super urceolum, quam per hoc quod habet actum super candelabrum. Sed magis imprimatur character in acolythatu quando accipiunt candelabrum, quam quando accipiunt urceolum, quia nomen acolythi cerei portationem significat. Ergo nec in sacerdotio imprimatur character quando calicem accipit.

Sed contra. Principalis actus sacerdotis est consecrare corpus Christi. Sed ad hoc datur sibi potestas in acceptione calicis. Ergo tunc imprimatur character.

SOLUTIO.
Respondeo dicendum, quod, sicut dictum est, ejusdem est forma aliquam inducere, & materiam de proximo præparare ad formam. Unde Episcopus in collatione ordinum duo facit: præparat enim ordinandos ad ordinis susceptionem, & ordinis potestatem tradit. Præparat quidem & instruendo eos de proprio officio, & aliquid circa eos operando, ut idonei sint potestatem accipiendi: quæ quidem præparatio in tribus consistit, scilicet benedictione, manus impositione, & unctione. Per benedictionem divinis obsequiis mancipatur, & ideo benedictio omnibus datur. Sed per manus impositionem datur plenitudo gratiæ, per quam ad magna officia sint idonei; & ita solis diaconibus, & sacerdotibus fit manus impositio: quia eis competit dispensatio sacramentorum, quamvis uni ut principali, & alteri sicut ministro. Sed unctione ad aliquod sacramentum tractandum consecrantur; & ideo unctio solis sacerdotibus fit, qui propriis manibus corpus Christi tangunt, sicut etiam calix inungitur qui continet sanguinem, & patena quæ continet corpus. Sed potestatis collatio fit per hoc quod datur eis aliquid quod ad proprium actum pertinet: & quia principalis actus sacerdotis est consecrare corpus, & sanguinem Christi, & ideo in ipsa datione calicis sub forma verborum determinata character sacerdotalis imprimatur.

Ad primum ergo dicendum, quod in confirmatione non datur officium operandi super aliquam materiam exteriorem, & ideo ibi character non imprimatur in aliqua exhibitione alicujus rei, sed in sola manus impositione, & unctione; sed in ordine sacerdotali aliter est: & ideo non est simile.

Ad secundum dicendum, quod Dominus discipulis dedit sacerdotalem potestatem quantum ad principalem actum ante passionem in cena, quando dixit (Math. xxvi. 26.) *Accipite, (1) & manducate*: unde subjunxit (Lucæ xxii. 19.) *Hoc facite in meam commemorationem*. Sed post resurrectionem dedit eis sacerdotalem potestatem quantum ad actum secundarium, qui est ligare, & absolvere.

Ad tertium dicendum, quod in vestibus non requiritur alia consecratio, nisi quod divino cultui mancipentur, & ideo sufficit eis pro consecratione benedictio; sed aliter est de ordinatis, ut ex dictis patet.

Ad quartum dicendum, quod vestis sacerdotalis non significat potestatem sacerdoti datam, sed idoneitatem quæ in eo requiritur ad actum potestatis exequendum: & ideo nec sacerdoti, nec alicui alii imprimatur character in alienius vestis datione.

Ad quintum dicendum, quod potestas diaconi est media inter potestatem subdiaconi, & sacerdotis. Sacerdos enim directe habet potestatem super corpus Christi

Christi, subdiaconus autem super vasa tantum, sed diaconus super corpus in vase contentum; unde ejus non est tangere corpus Christi, sed portare corpus Christi in patena, & dispensare sanguinem cum calice: & ideo ejus potestas ad actum principalem non potuit exprimi nec per dationem vasis tantum, nec per dationem materiæ; sed exprimitur potestas ejus ad actum secundarium in hoc quod datur sibi liber Evangeliorum, & ideo hac potestate intelligitur alia: & ideo in ipsa libri datione imprimatur character.

Ad sextum dicendum, quod principalior actus acolythi est quo ministrat in urceolo quam quo ministrat in candelabro, quamvis denominetur ab actu secundario propter hoc quod est magis notus, & magis proprius ei; & ideo in datione urceoli imprimatur character virtute verborum ab Episcopo pronuntiatorum.

QUÆSTIO III.

DEinde queritur de quibusdam quæ sunt ordinibus annexa: & circa hoc queruntur tria. Primo. De corona. Secundo. De episcopatu. Tertio. De vestibus sacris.

ARTICULUS I.

Utrum ordinati debeant coronam tonsuram habere.

1. **A**D primum sic proceditur. Videtur quod ordinati non debeant coronam tonsuram habere. Quia dominus captivitate comminatur, & dispersionem his qui sic attendunt, ut patet Deuter. xxxii. 42. *De captivitate inimicorum capitis*: & Hierem. xlii. 32. *Dispergam in omnem ventum eos qui in comam attonsi sunt*. Sed ministri Christi non debentur captivitas, sed libertas. Ergo coronam, tonsuram, & rasuram eis non competit.

2. Præterea. Veritas debet respondere figuræ. Sed figura coronæ præcessit in veteri lege in tonsura Nazæarum, sicut in litera dicitur. Cum ergo Nazæarum non essent ordinati ad ministerium divinum, videtur quod ministris Ecclesie non debeat tonsura, vel rasura coronæ: & hoc etiam videtur per hoc quod conversi, qui non sunt ministri Ecclesie, tondentur in religionibus.

3. Præterea. Per capillos superflua signantur, quia capilli ex superfluis generantur. Sed ministri altaris omnes superfluitates a se debent abicere. Ergo totaliter debent caput tondere, & non in modum coronæ.

Sed contra. Quia secundum Gregorium servire Deo, regnare est. Sed corona est signum regni. Ergo illis qui ad divinum ministerium applicantur, corona competit.

Præterea. Capilli in velamentum dati sunt, ut patet I. Corinth. xi. Sed ministri altaris debent habere mentem (1) revelatam. Ergo competit eis rasura coronæ.

QUÆSTIUNCULA II.

1. **U**lterius. Videtur quod corona sit ordo. Quia in actibus Ecclesie spiritualia corporalibus respondent. Sed corona est quoddam corporale signum quod Ecclesia adhibet. Ergo videtur quod signum inferiorum respondeat ei; & ita etiam in coronatione imprimetur character, & erit ordo.

(1) Al. velatam.

2. Præterea. Sicut ab Episcopo solum datur confirmatio, & alii ordines, ita & corona. Sed in confirmatione, & aliis ordinibus imprimatur character. Ergo & in corona; & sic idem quod prius.

3. Præterea. Ordo importat quendam dignitatis gradum. Sed clericus hoc ipso quod clericus est, in gradu supra populum constituitur. Ergo corona per quam efficitur clericus, est aliquis ordo.

Sed contra. Nullus ordo datur nisi in Missæ celebratione. Sed corona datur etiam absque officio Missæ. Ergo non est ordo.

Præterea. In collatione cujuslibet ordinis fit mentio de aliqua potestate data; non autem in collatione coronæ. Ergo non est ordo.

QUÆSTIUNCULA III.

1. **U**lterius. Videtur quod per acceptionem coronæ aliquis renuntiet temporalibus bonis. Ipsi enim dicunt, cum coronantur: *Dominus pars hereditatis meæ*. Sed, sicut dicit Hieronymus (epist. ad Nepotianum) Dominus cum istis temporalibus partibus fieri dedignatur. Ergo abrenuntiat temporalibus.

2. Præterea. Justitia ministrorum novi testamenti debet abundare super ministros veteris, ut patet Matth. vi. Sed ministri veteris testamenti, scilicet levitæ, non acceperunt partem hereditatis cum fratribus suis. Ergo nec ministri novi testamenti habere debent.

3. Præterea. Hugo dicit (Lib. II. de sacramentis part. III. cap. II.) quod postquam aliquis factus est clericus, deinceps debet de stipendiis Ecclesie sustentari. Sed hoc non esset, si patrimonium suum retineret. Ergo videtur quod abrenuntiet in hoc quod clericus fit.

Sed contra est quod Hieremias fuit de ordine sacerdotali, ut patet Hierem. i. Sed ipse habuit possessionem ex hereditatis jure, ut patet Hierem. xxxix. Ergo clerici possunt habere patrimonialia bona.

Præterea. Si hoc non possent, non videretur tunc differentia inter clericos sæculares & religiosos.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam questionem, quod eis qui ad divina ministeria applicantur, competit tonsura, & rasura in modum coronæ, & ratione figuræ, quia corona est signum regni, & perfectionis, cum sit circularis. Illi autem qui divinis ministeriis applicantur, adipiscuntur regiam dignitatem, & perfecti in virtute esse debent. Competit etiam eis ratione subtractionis capillorum, & ex parte superiori per rasuram, ne mens eorum temporalibus occupationibus a contemplatione divinorum retardetur; & ex parte inferiori per tonsuram, ne eorum sensus temporalibus obvolvatur.

Ad primum ergo dicendum, quod Dominus comminatur illis qui hoc ad cultum demonum faciebant.

Ad secundum dicendum, quod ea quæ fiebant in veteri testamento, imperfecte representant ea quæ sunt in novo testamento: & ideo ea quæ pertinent ad ministros novi testamenti, non solum significantur per officia levitarum, sed per omnes illos qui aliquam perfectionem profitebantur. Nazæarum autem profitebantur perfectionem quamdam in depositione comæ, significantes temporalium contemptum; quamvis non in modum coronæ deponerent, sed omnino

totum: quia nondum erat tempus regalis; & perfecti sacerdotii. Et similiter etiam conversi rōduntur propter renuntiationem temporalium; sed non raduntur, quia non occupantur divinis ministeriis, in quibus divina oporteat eos mente contemplari.

Ad tertium dicendum, quod non solum debet significari temporalium abjectio, sed etiam regalis dignitas in forma coronæ: & ideo non debet totaliter coram tolli; & etiam ne indecens videatur.

SOLUTIO II.

Ad secundam quæstionem dicendum, quod ministri Ecclesiæ à populo separantur ad vacandum divini cultui. In cultu autem divino quædam sunt quæ per potestates determinatas sunt exercenda; & ad hæc datur spiritualis potestas ordinis: quædam autem sunt quæ communiter à toto ministrorum collegio fiunt, sicut dicere divinas laudes; & ad hoc non præxigitur aliqua potestas ordinis, sed solum quædam deputatio ad tale officium, & hoc fit per coronam: & ideo non est ordo, sed præambulum ad ordinem.

Ad primum ergo dicendum, quod corona habet interius aliquod spirituale quod ei respondet, sicut signum signato; sed hoc non est aliqua spiritualis potestas: & ideo in corona non imprimitur character, nec est ordo.

Ad secundum dicendum, quod quamvis per coronam non imprimatur character, tamen deputatur homo ad divinum cultum: & ideo talis deputatio debet fieri per summum ministrorum, scilicet Episcopum, qui etiam vestes benedicit, & vasa, & omnia quæ ad cultum divinum applicantur.

Ad tertium dicendum, quod ex hoc quod aliquis est clericus, est in altiori statu quam laicus; non tamen habet ampliorem potestatis gradum, quod ad ordinem requiritur.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quæstionem dicendum, quod clerici in hoc quod coronam accipiunt, non renuntiant patrimonio, neque aliis rebus temporalibus: quia terrenorum possessio non contrariatur divino cultui, ad quem clerici deputantur, sed nimia eorum sollicitudo; quia, ut dicit Gregorius, Lib. X. Moral. cap. xvii. affectus in crimine est.

Ad primum ergo dicendum, quod Dominus designatur pars fieri, ut ex æquo cum aliis diligatur, ita scilicet quod aliquis ponat finem suum in Deo, & in rebus mundi; non tamen designatur fieri pars eorum qui res mundi ita possident quod per eas à cultu divino non retrahuntur.

Ad secundum dicendum, quod levitæ in veteri testamento habebant jus in hæreditate paterna; sed ideo non acceperunt partem cum aliis tribubus, quod erant per omnes tribus dispergendi; quod fieri non potuisset si unam determinatam partem terræ accepissent, sicut alie tribus.

Ad tertium dicendum, quod si sint indigentes clerici ad sacros ordines promori, Episcopus qui eos promovet, debet eis providere, alias non tenetur; ipsi autem ex ordine suscepto tenentur Ecclesiæ ministrare. Verbum autem Hugonis intelligitur quando non habent unde sustententur.

(1) Al. quia.

ARTICULUS II.

Utrum supra sacerdotalem ordinem debeat esse aliqua potestas episcopalis.

1. Ad secundum sic proceditur. Videtur quod supra sacerdotalem ordinem non debeat esse aliqua potestas episcopalis. Quia, sicut in littera dicitur, ordo sacerdotalis ab Aaron sumpsit exordium. Sed in veteri lege nullus erat supra Aaron. Ergo nec in nova lege debet aliqua potestas esse supra sacerdotalem.

2. Præterea. Potestates ordinantur secundum actus. (1) Sed nullus actus sacerdotis potest esse major quam consecrare corpus Christi, ad quod est potestas sacerdotalis. Ergo supra sacerdotalem potestatem non debet esse episcopalis.

3. Præterea. Sacerdos in offerendo gerit figuram Christi in Ecclesia, qui se Patri pro nobis obtulit. Sed in Ecclesia nullus est major Christo, quia ipse est caput Ecclesiæ. Ergo nulla potestas debet esse supra sacerdotalem potestatem.

Sed contra. Potestas tanto est altior, quanto ad plura se extendit. Sed potestas sacerdotalis, ut dicit Dionysius cap. v. eccl. Hierarch. extendit se ad purgandum, & illuminandum tantum; episcopalis autem ad hoc, & ad perficiendum. Ergo supra sacerdotalem potestatem debet esse episcopalis.

Præterea. Divina ministeria debent esse magis ordinata quam humana. Sed humanorum officiorum ordo exigit ut in quolibet officio præponatur unus qui sit princeps illius officii, sicut præponitur militibus dux. Ergo & sacerdotibus debet aliquis præponi qui sit sacerdotum princeps, & hic est Episcopus. Ergo episcopalis potestas debet esse supra sacerdotalem.

QUÆSTIUNCULA II.

1. Uterius. Videtur quod episcopatus sit ordo. Primo per hoc quod Dionysius, ubi supra, assignat hos tres ordines ecclesiasticæ hierarchiæ, Episcopum, sacerdotem, & ministrum. In littera etiam dicitur, quod est ordo Episcoporum quadripartitus.

2. Præterea. Ordo nihil aliud est quam quidam potestatis gradus in spiritualibus dispensandis. Sed Episcopi possunt dispensare aliqua sacramenta, quæ non possunt dispensare sacerdotes, sicut confirmationem, & ordinem. Ergo episcopatus est ordo.

3. Præterea. In Ecclesia non est aliqua spiritualis potestas, nisi ordinis, vel jurisdictionis. Sed ea quæ pertinent ad potestatem episcopalem, non sunt jurisdictionis; alias possent committi non Episcopo, quod est falsum. Ergo sunt potestatis ordinis: Ergo Episcopus habet aliquem ordinem quem non habet sacerdos simplex; & sic episcopatus est ordo.

Sed contra, quia unus ordo non dependet à præcedenti quantum ad necessitatem sacramenti. Sed episcopalis potestas dependet à sacerdotali: quia nullus potest recipere episcopalem, nisi prius habeat sacerdotalem. Ergo Episcopatus non est ordo.

Præterea. Majores ordines non conferuntur nisi in sabbatis. Sed Episcopalis potestas traditur in dominicis. Ergo non est ordo.

QUÆSTIUNCULA III.

1. Uterius. Videtur quod supra Episcopos non possit aliquis esse superior in Ecclesia. Quia omnes Episcopi sunt Apostolorum successores. Sed potestas quæ est data uni Apostolorum, scilicet Petro, Matth. xvi. est etiam data omnibus Apostolis, Joan. xx. Ergo omnes Episcopi sunt pares, & unus non est super alterum.

2. Præterea. Ritus Ecclesiæ magis debet esse conformis ritui Judæorum quam ritui Gentilium. Sed distinctio episcopalis dignitatis, & ordinatio unius super alium, ut in littera dicitur, est à Gentilibus introducta; in veteri autem lege non erat. Ergo nec in Ecclesia Episcopus unus super alium esse debet.

3. Præterea. Superior potestas non potest conferri per inferiorem, neque æqualis per æqualem: quia sine ulla contradictione quod minus est, à meliōre benedicatur: Heb. vii. 7. unde etiam sacerdos non promovet Episcopum, neque sacerdotem, sed Episcopus sacerdotem; & Episcopus potest quemlibet Episcopum promovere, quia etiam Ostiensis Episcopus consecrat Papam. Ergo episcopalis dignitas in omnibus est æqualis; & sic unus Episcopus non debet aliis subesse, ut in littera dicitur.

Sed contra est quod legitur in Concilio Constantinopolitano, I. can. v. Veneramus secundum Scripturas, & canonum diffinitiones sanctissimum antiquæ Romæ Episcopum primum esse, & maximum Episcoporum; & post ipsum Constantinopolitanum Episcopum. Ergo unus Episcopus est super alium.

Præterea. Beatus Cyrillus Episcopus Alexandrinus (a) dicit: Ut membra maneamus in capite nostro apostolico throno Romanorum Pontificum, à quo nostrum est querere quid credere, & quid tenere debeamus, ipsum venerantes, ipsum rogantes præ omnibus quoniam ipsius solius est reprehendere, corrigere, statuere, disponere, solvere, & ligare, loco illius qui ipsum edificavit; & nulli alii quod suum est plenum, sed ipsi soli dedit: cui omnes jure divino caput inclinant, & primates mundi, tanquam ipsi Domino Jesu Christo obediunt. Ergo Episcopi alicui subsunt etiam jure divino.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam quæstionem, quod sacerdos habet duos actus: unum principalem, scilicet consecrare verum corpus Christi; alium secundarium, scilicet preparare populum ad susceptionem hujus sacramenti, ut prius dictum est. Quantum autem ad primum actum actus sacerdotis non dependet ab aliqua superiori potestate, nisi divina; sed quantum ad secundum dependet ab aliqua superiori potestate, & humana. Omnis enim potestas quæ non potest exire in actum, nisi præsuppositis quibusdam ordinationibus, dependet ab illa potestate quæ illas ordinationes facit. Sacerdos autem non potest absolvere, & ligare, nisi præsupposita prælationis jurisdictione, qua sibi subdantur illi quos absolvit; potest autem consecrare quamlibet materiam à Christo determinatam; nec aliud requiritur quantum est de necessitate sacramenti, quamvis ex quadam congruitate præsupponatur actus episcopalis in consecratione altaris, & vestium ejus. Et ita patet quod oportet esse supra sacerdotalem potestatem episcopalem quantum ad actum secundarium sacerdotis, non autem quantum ad primum.

(2) Al. majoribus. (3) Al. spiritualiter.

Ex Edit. P. NICOL. (a) Refert & ipse S. Thomas in opusc. contra Græcos cap. lxxviii. ut ex Libro Thesauri; quamvis in iis Libris qui nunc extant, non habeatur; sed excidisse multos, ex Auctoribus passim constat: & alioqui quod Cyrillus de summo Pontifice præclarissime sit locutus, ex Concilio Florentino sess. vii. colligitur.

Ad primum ergo dicendum, quod Aaron sacerdos fuit, & pontifex, id est sacerdotum princeps. Sumpsit ergo sacerdotalis potestas ab ipso exordium, in quantum fuit sacerdos sacrificia offerens; quod etiam (2) minoribus sacerdotibus licebat; sed non ab eo in quantum fuit pontifex, per quam potestatem poterat aliqua facere, ut ingredi semel in anno in sancta sanctorum, quod aliis non licebat.

Ad secundum dicendum, quod quantum ad illum actum non est aliqua potestas superior, sed quantum ad alium, ut dictum est.

Ad tertium dicendum, quod sicut omnium rerum naturalium perfectiones præexistunt exemplariter in Deo, ita Christus fuit exemplar officiorum ecclesiasticorum. Unde unusquisque minister Ecclesiæ quantum ad aliquid gerit typum Christi, ut ex littera patet; & tamen ille est superior qui secundum maiorem perfectionem Christum repræsentat. Sacerdos autem repræsentat Christum in hoc quod per seipsum aliquod ministerium implevit; sed Episcopus in hoc quod alios ministros instituit, & Ecclesiam fundavit. Unde ad Episcopum pertinet mancipare aliquid divinis obsequiis, quasi cultum divinum ad similitudinem Christi statuens; & propter hoc etiam Episcopus specialiter sponsus Ecclesiæ dicitur, sicut Christus.

SOLUTIO II.

Ad secundam quæstionem dicendum, quod ordo potest accipi dupliciter. Uno modo secundum quod est sacramentum; & sic, ut prius dictum est, ordinatur omnis ordo ad eucharistiæ sacramentum: unde cum Episcopus non habeat potestatem superiorem sacerdote quantum ad hoc, non erit episcopatus ordo. Alio modo potest considerari ordo secundum quod est officium quoddam respectu quarundam actionum sacrarum; & sic cum Episcopus habeat potestatem in actionibus hierarchicis respectu corporis mystici supra sacerdotem, episcopatus erit ordo & secundum hoc loquuntur auctoritates inductæ.

Unde patet solutio ad primum.

Ad secundum dicendum, quod ordo, secundum quod est sacramentum imprimens characterem, ordinatur; (3) specialiter ad sacramentum eucharistiæ, in quo ipse Christus continetur, quia per characterem ipsi Christo configuramur: & ideo licet detur aliqua potestas spiritualis Episcopo in sui promotione respectu aliquorum sacramentorum, non tamen illa potestas habet rationem characteris: & propter hoc episcopatus non est ordo, secundum quod ordo est quoddam sacramentum.

Ad tertium dicendum, quod potestas episcopalis non est tantum jurisdictionis, sed etiam ordinis, ut ex dictis patet, secundum quod ordo communiter accipitur.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quæstionem dicendum, quod ubicumque sunt multa regimina ordinata in unum, oportet esse aliquod universale regimen supra particularia regimina: quia in omnibus virtutibus, & artibus, ut dicitur in I. Ethic. cap. i. est ordo secundum ordinem finium. Bonum autem commune divinum